

UZASADNIENIE

Powodowie P. R. i S. R. wystąpili przeciwko W. P. (1) z pozwem o zapłatę kwoty 6.352,69 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 30 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty. Domagali się również zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Uzasadniając swe żądanie powodowie podali, iż w wyniku nieprawidłowego zabezpieczenia terenu podczas dokonywania robót remontowo-budowlanych przez pozwanego doszło do naniesienia drobiny struktury akrylowej na samochód stanowiący własność powodów. Pozwany w pisemnym oświadczeniu zobowiązał się do pokrycia kosztów naprawy samochodu związanych z malowaniem jego elementów w wysokości ustalonej na podstawie kosztorysu, bądź faktury obejmującej należność za wykonaną usługę lakierniczą. Powodowie wezwali pozwanego do zapłaty kwoty 8.852,69 zł stanowiącej koszt naprawy samochodu, a wynikającej ze sporządzonej na ich zlecenie ekspertyzy. Pozwany w dniu 30 grudnia 2013 roku wypłacił powodom kwotę 2.500,00 zł i zakwestionował przedłożony kosztorys ponad powyższą kwotę. Kwota dochodzona niniejszym pozwem – 6.352,69 zł - obejmowała różnicę pomiędzy kosztami naprawy pojazdu wyliczonymi przez rzeczoznawcę, a kwotą już wypłaconego powodom odszkodowania (tj. 2.500,00 zł).

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 28 lutego 2014 roku w sprawie sygn. akt I.Nc.507/14 Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Suwałkach żądanie powodów uwzględnił w całości.

Od orzeczenia powyższego pozwany W. P. (1) w przepisany prawem terminie wniósł sprzeciw, zaskarżając je w całości i domagając się oddalenia powództwa oraz zasądzenia solidarnie od powodów na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Argumentując swe stanowisko w sprawie pozwany przyznał, iż nie kwestionuje okoliczności oraz faktu powstania szkody w samochodzie powodów. Jednakże zaprzecza wszelkim dalszym twierdzeniom w/w. W szczególności podnosił, że powodowie nie ponieśli szkody w takiej wysokości w jakiej faktycznie deklarują, gdyż w jego ocenie powstała szkoda przenosi wartość środków wydatkowanych przez nich na zakup tego samochodu. Na powyższe przedstawił zleconą przez siebie ekspertyzę rzeczoznawcy samochodowego. Wskazał, iż roszczenie odszkodowawcze powodów zaspokoił jeszcze przed wszczęciem niniejszego procesu poprzez wypłatę do rąk P. R. kwoty 2.500,00 zł, która jego zdaniem z nawiązką rekompensuje wielkość poniesionej przez powodów szkody.

W toku procesu – po sporządzeniu opinii przez biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego – w piśmie procesowym z dnia 11 lipca 2014 roku powodowie P. R. i S. R. rozszerzyli powództwo do kwoty 9.061,41 zł.

Sąd ustalił, co następuje:

W listopadzie 2013 roku doszło do zdarzenia, podczas którego w wyniku nieprawidłowego zabezpieczenia terenu podczas dokonywania robót remontowo-budowlanych przez W. P. (1) doszło do naniesienia drobiny struktury akrylowej na samochód osobowy marki B. (...) o nr rej. (...), stanowiący własność P. R. i S. R. (bezsporne).

W. P. (1) uznał swoją odpowiedzialność za powyższe zdarzenie, w tym także związek przyczynowy pomiędzy zaistniałą szkodą a jego zaniechaniem - niewłaściwym zabezpieczeniem miejsca nakładania struktury akrylowej - i zobowiązał się do pokrycia kosztów naprawy samochodu marki B. (...) o nr rej. (...) w oparciu o przedstawiony kosztorys, bądź fakturę obejmującą należność za wykonaną usługę lakierniczą (bezsporne, dodatkowo dowód: oświadczenie W. P. k. 6; pismo W. P. k. 7).

Celem ustalenia wysokości szkody P. R. zlecił rzeczoznawcy samochodowemu sporządzenie ekspertyzy kosztów naprawy pojazdu marki B. (...) o nr rej. (...). Rzeczoznawca koszty te oszacował na kwotę 8.852,69 zł (dowód: ekspertyza rzeczoznawcy samochodowego k. 9-10).

Pismem z dnia 18 grudnia 2013 roku W. P. (1) został wezwany do zapłaty kwoty 8.852,69 zł tytułem odszkodowania za spowodowanie szkody w samochodzie marki B. (...) o nr rej. (...) do dnia 24 grudnia 2013 roku. W odpowiedzi w/ w poinformował P. R., że kwestionuje przedłożony kosztorys uznając, iż jest on zawyżony i jednocześnie przesłał w/ w bezsporną kwotę 2.500,00 zł tytułem odszkodowania (dowód: wezwanie do zapłaty k. 8; odpowiedź na wezwanie k. 11; fakt wypłaty kwoty 2.500,00 zł - bezsporne).

W rzeczywistości koszty naprawy pojazdu marki B. (...) o nr rej. (...) w zakresie uszkodzeń związanych ze zdarzeniem zaistniałym w listopadzie 2013 roku ukształtowały się na poziomie 11.561,41 zł brutto przy uwzględnieniu cen części nowych oryginalnych, technologii naprawy zgodnej z technologią producenta oraz przy zastosowaniu średnich stawek za roboczogodzinę obowiązujących w rejonie S.. Na wskutek naprawy wykonanej w powyższy sposób nie wzrosła wartość pojazdu marki B. (...) o nr rej. (...) w stosunku do jego wartości przed zdarzeniem z listopada 2013 roku, a właściciel w przypadku sprzedaży i tak może ponieść stratę. Z kolei naprawa przedmiotowego pojazdu przy zastosowaniu części nowych nieoryginalnych (tzw. zamienników) nie przywróciłaby go do stanu sprzed tejże kolizji. Ponadto w przedmiotowym pojeździe nie ujawniono istnienia elementów nieoryginalnych, nie pochodzących z sieci producenta, uszkodzonych bądź skorodowanych, ani też wad powłoki lakierowej elementów zakwalifikowanych do naprawy lub wymiany. Nie stwierdzono także żadnych okoliczności świadczących o tym, że przed zaistnieniem zdarzenia pojazd uczestniczył w kolizji lub posiadał wcześniejsze nienaprawione uszkodzenia (dowód: opinia biegłego sądowego J. P. k. 73-88).

Sąd zważył, co następuje:

Poza sporem w sprawie niniejszej pozostawała okoliczność odpowiedzialności pozwanego W. P. (1) za szkodę powstałą w pojeździe powodów marki B. (...) o nr rejestracyjnym (...) wskutek zdarzenia z listopada 2013 roku, której pozwany jej nie kwestionował. W tym stanie rzeczy porządkująco jedynie zauważyć należy, iż odpowiedzialność ta znajduje swe źródło w treści art. 415 kc, który stanowi, że kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia.

Granice tej odpowiedzialności wyznaczają z kolei przepisy art. 361 kc i 363 kc. Stosownie zatem do dyspozycji art. 361 kc zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządził. Jak natomiast stanowi przepis art. 363 § 1 kc naprawienie szkody powinno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

W przypadku szkody polegającej na uszkodzeniu pojazdu przyjmuje się, że jej naprawienie polega przede wszystkim na zapłaceniu kwoty koniecznej do przywrócenia samochodu do stanu poprzedniego. Zauważyć jednak należy, że gdy przypisuje się zobowiązanemu powinność świadczenia umożliwiającego wyremontowanie samochodu, czyni się to z zastrzeżeniem, że chodzi o koszty celowe, ekonomicznie uzasadnione (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1972 roku, sygn. akt II.CR.425/72, opubl. OSNC 1973/6/111). Natomiast w wypadku braku ekonomicznego uzasadnienia naprawienia szkody we wskazany powyżej sposób, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do innej formy odszkodowania. Polega ona na zapłaceniu kwoty wyrównującej uszczerbek majątkowy wyrażający się różnicą pomiędzy wartością samochodu przed i po uszkodzeniu. Typową sytuacją, wymagającą określenia zakresu obowiązku odszkodowawczego w powyższy sposób, jest sytuacja, w której koszt naprawy samochodu przekracza wartość samochodu przed wypadkiem; wtedy przywrócenie stanu poprzedniego pociąga za

sobą dla poszkodowanego nadmierne koszty - art. 363 § 1 k.c. in fine (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2002 roku, sygn. akt V.CKN.903/00, OSNC 2003/1/15).

W sprawie niniejszej nie ulegało wątpliwości, że naprawa pojazdu powodów była opłacalna pod względem ekonomicznym i że wobec tego roszczenie odszkodowawcze P. R. i S. R. limituje wysokość kosztów jego naprawy. Wysokość kosztów tejże naprawy stanowiła już jednak okoliczność sporną.

W celu rozstrzygnięcia zaistniałego między stronami postępowania sporu Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu techniki motoryzacyjnej – J. P. (2) na okoliczność ustalenia wysokości kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu powodów marki B. o nr rejestracyjnym (...) oraz wskazania, czy na skutek naprawy wzrośnie wartość pojazdu, a jeśli tak – to o jaką kwotę. Opinia tego biegłego została przez niego wyczerpująco umotywowana i nie budzi jakichkolwiek wątpliwości Sądu. Jest ona rzetelna, profesjonalna, a wnioski z niej płynące są logiczne i rzeczowe. Biegły jest specjalistą w swej dziedzinie, dysponującym niezbędną wiedzą fachową i długoletnim doświadczeniem zawodowym i Sąd nie miał podstaw, by tę opinię kwestionować. Ponadto została ona sporządzona wyczerpująco i przejrzysto, zgodnie z przyjętymi standardami, a żadna ze stron nie wniosła do niej zastrzeżeń. Dlatego też Sąd przyjął zawarte w niej wnioski jako własne.

Na podstawie opinii biegłego sądowego J. P. wysokość kosztów naprawy pojazdu powodów pozostających w związku przyczynowym ze zdarzeniem z listopada 2013 roku Sąd określił na kwotę 11.561,41 zł. Podkreślenia wymaga przy tym, że za zasadne – w realiach sprawy niniejszej - uznał Sąd przyjęcie wariantu naprawy pojazdu powodów zakładającego użycie części zamiennych nowych oryginalnych (nie tzw. zamienników). Jak wskazał bowiem biegły J. P. (2) w opinii zasadniczej części alternatywne niejednokrotnie nie komponują się ze sobą i pozostałymi elementami naprawianego auta. Tymczasem o przywróceniu uszkodzonego pojazdu do stanu poprzedniego (tj. stanu sprzed przedmiotowego zdarzenia) można mówić jedynie wówczas, gdy stan tego pojazdu po dokonanej naprawie odpowiada pod każdym względem (stan techniczny, zdolność użytkowa, części składowe, trwałość, wygląd estetyczny itp.) stanowi tegoż pojazdu sprzed wypadku (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 10 listopada 1992r., I ACr 410/92, OSA 1993/8/57). Jak wskazał zaś biegły J. P. (2), w przypadku pojazdu powodów efekt taki osiągnięty może być wyłącznie poprzez naprawę częściami zamiennymi oryginalnymi. Ponadto, jak wynika z doświadczenia życiowego, samochód powoda jako samochód „pokolizyjny”, nawet po najbardziej starannej naprawie, na rynku oceniany będzie jako pojazd mniej wartościowy od pojazdu tej samej marki, w zbliżonym wieku i stanie technicznym, który nigdy nie został uszkodzony. Użycie do naprawy pojazdu części zamiennych alternatywnych dodatkowo jeszcze, obniżyłoby tę wartość, co - zdaniem Sądu - przemawia za zasadnością kalkulowania kosztów naprawy auta przy uwzględnieniu cen części oryginalnych. Ponadto z opinii wynika, że naprawa pojazdu powoda przy użyciu części zamiennych nowych oryginalnych nie spowoduje wzrostu wartości przedmiotowego pojazdu w stosunku do jego wartości przed uszkodzeniem. Stąd też nie sposób było podzielić poglądu strony pozwanej, że naprawa ta przekraczała zakres odpowiedzialności pozwanego określony w art. 362 kc.

Biegły wskazał ponadto, że w toku postępowania nie ujawniono żadnych okoliczności świadczących o tym, że zamontowane w samochodzie elementy podlegające wymianie lub naprawie były niefabryczne (nieoryginalne), ani też, że przed zaistnieniem przedmiotowej kolizji pojazd powodów uczestniczył w innej kolizji drogowej, posiadał wcześniejsze naprawione uszkodzenia nie związane z zaistniałą szkodą, ślady zużycia korozyjnego lub wady powłoki lakierowej elementów zakwalifikowanych do naprawy lub wymiany. W ocenie biegłego J. P. można sadzić, iż części zakwalifikowane do wymiany były pełnowartościowe i kwalifikowały się do użytku przez długi jeszcze czas. Z uwagi na powyższe oddalić należało wniosek dowodowy pozwanego zmierzający do ustalenia wartości początkowej pojazdu, który – jego zdaniem - mógł być „bity”. Ponadto wnioskowane przez niego akta Urzędu Celnego w S., jak i akta rejestrowe pojazdu znajdują się już w aktach sprawy i m.in. w oparciu o nie biegły sądowy J. P. (2) sporządził swoją opinię.

Skoro więc wysokość kosztów naprawy pojazdu powodów ukształtowała się na poziomie 11.561,41 zł, to – po uwzględnieniu faktu, iż jeszcze przed procesem pozwany wypłacił powodom z powyższego tytułu kwotę 2.500,00 zł -

uznać należało, że roszczenie P. R. i S. R. o zapłatę równowartości kosztów naprawy zamyka się kwotą 9.061,41 zł – do której to kwoty powodowie rozszerzyli powództwo w piśmie procesowym z dnia 11 lipca 2014 roku.

Reasumując Sąd uznał roszczenie powodów w rozszerzonej postaci za uzasadnione w całości, tj. w kwocie 9.061,41 zł (koszty naprawy pojazdu, przy uwzględnieniu kwoty wypłaconej przez pozwanego powodom przed procesem).

Stąd też orzeczono jak w pkt I wyroku. Wskazać przy tym należy, iż o odsetkach Sąd orzekł z mocy art. 481 § 1 kc.

Na marginesie zauważyć jeszcze tylko należy, iż pozwany kwestionował wysokość kosztów naprawy przekraczających kwotę 2.500,00 zł, a tymczasem nawet w przedstawionej przez niego ekspertyzie (k. 24-36) wysokość ta została ustalona na kwotę 5.867,94 zł brutto – a więc wyższej niż przyjęta przez niego kwota bezsporna.

O kosztach procesu Sąd orzekł w myśl art. 98 kpc w zw. § 6 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013r., poz. 461) - uznając, iż na zasadach ogólnych koszty procesu ponosi strona przegrywająca i jest obowiązana do zwrócenia przeciwnikom solidarnie na ich żądanie kosztów niezbędnych do celowego dochodzenia praw i celowej obrony w łącznej wysokości 1.935,00 zł (opłata od pozwu, wynagrodzenie pełnomocnika wraz z opłatą skarbową, zaliczka na poczet opinii) - pkt II wyroku.

Z kolei o brakujących kosztach sądowych, na które złożyło się wynagrodzenie wypłacone biegłemu sądowemu tymczasowo z budżetu w wysokości 335,31 zł oraz kwota 136,00 zł tytułem brakującej opłaty od rozszerzonego powództwa (pkt III wyroku) rozstrzygnięto na mocy art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2014r., poz. 1025).